

sunt ascunse, în timp ce se aude nostalgic și înălțător un pian. Finalul descompune la propriu casa ireală de tortură sufletească a bietelor ființe claustrate, care dispare din univers. Un spectacol ca un „colibri de dragoste“.

Teatrul Dramatic “Fani Tardini” Galați – Casa Bernardei Alba de Federico García Lorca.
Traducerea: Cicerone Teodorescu. Regia: Cătălin Vasiliu. Scenografia: Mihaela Vasiliu. Distribuția: Liliana Lupan (Bernarda), Ioana Citta Baci (Maria Josefa), Corina Constantinide (Angustias), Tamara Manea (Magdalena), Tamara Constantinescu (Amelia), Ana Maria Ciucanu (Martiro), Carmen Duru (Adela), Carmen Albu (La Poncia), Gabriela Reder (Prudencia), Oana Preda Gheorghe (Cerșetoarea), Marcel Bogza (Pepe Romano) și Dan Căpățână. Premiera: 6 decembrie 2003.

Alina MANG

De ce tocmai Caragiale?

Sunt puține spațiile în București în care tinerii, dornici să se exprime prin teatru, necenzurați (fie de factori externi, fie de propriile lor temeri), își găsesc loc. Unul dintre ele este Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu“. Intim și elegant, totodată, el le oferă, celor care vin să lucreze aici un spectacol, cadrul în care te poți *juca* cât de liber vrei de-a teatrul. Profesionalismul depinde doar de tine. Că se poate, a dovedit-o montarea *O noapte furtunoasă sau Nr. 9* după textul lui I.L. Caragiale, care i-a adus regizoarei Theodora Câmpineanu Premiul UNITER pentru debut.

Aceeași operă literară a fost punctul de plecare al unui alt spectacol de la MAD: *O noapte furtunoasă*, în regia lui Dan Vasile. Știam că aici cuvintele de ordine sunt experimentul, refuzul prejudecăților și, de asemenea, știam că regizorul este un artist cu o puternică forță imaginativă, însă, cu toate acestea, spectacolul m-a surprins.

Pozitiv, prin fantezia construcției, care mi-a dovedit încă o dată că ingeniozitatea în abordarea unui text și în soluționarea în detaliu a tuturor implicațiilor sale scenice este unul dintre atuurile lui Dan Vasile. Atâta vreme, însă, cât slujește ideea spectacolului. Dar, m-a surprins negativ, tocmai prin lipsa acesteia.

Caricatura este profundă în opera dramaturgului, iar folosirea textului drept pretext pentru o parodie ușoară, fie ea și de o vădită fantezie, induce ideea de superficialitate.

Nu m-am gândit că voi vedea un Caragiale jucat în cheie asiatică. Actorii nu erau japonezi, dar lumea *Noptii furtunoase* a fost transpusă pe tărâm nipon, împrumutând, parodic, din elementele sale tradiționale: samurai, chimonouri, costumație și machiaj specifice. Replicile au fost suprimate, s-au păstrat doar cele care desenau cadrul poveștii. Aceeași, cu unele „adaptări“: Spiridon este un robot, semn distinctiv al supremației tehnicii japoneze, Rică Venturiano un marinar de peste ocean, care a poposit pe insulă și s-a îndrăgostit de o tânără localnică, adică Zița. Și de aici firul istoriei se deapănă în continuare pe situațiile știute. Rostirea replicilor imită tonalitatea și sistemul de frazare ale limbii japoneze. Sunt găsite și puse la punct mici *clenciuri* care decupează și redefinesc personajele în structura spectacolului. Actorii au intrat în pielea eroilor cu noile lor date și tratează cu seriozitate parodia rolurilor originale. Muzica *live* sprijină crearea atmosferei, punctând momentele importante. Există culoare în spectacol. poftă de joc și *joacă*, se vede că a fost construit cu plăcere, acolo, la repetiții, într-un spirit de echipă, dar absența unei idei care să coaguleze toate aceste energii și să le conducă spre

o finalitate rotundă, motivată a actului scenic, m-a făcut să am sentimentul risipirii lor. Și, la urma urmei, tot nu am înțeles: de ce tocmai Caragiale?

Compania Mică, în parteneriat cu Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu”, cu sprijinul Cosmopolitan – O noapte furtunoasă de I.L. Caragiale. Regia: Dan Vasile. Costume și machiaj: Natașa Andreska. Muzica: Einuiea. Cu: Clara Flores, Gabriela Crișu, Daniel Iancu, Alexandru Gheorghiu, Gabriel Răuță, Alin Teclas, Ștefan Ruxandra. Data premierei: 7 decembrie 2003.

Voicu DRAGOMIR

Film rupt, cadre albe

Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți este un spectacol *coupe*, având ca sursă o cazuistică aproape naturalistă. Trei vârste ale femeii moderne stau sub semnul ratării, iar transpunerea vizuală a temei este realizată prin metafora filmului rupt, a cadrelor albe de proiecție.

Franz Xaver Kroetz este un dramaturg german ce scrie încă din anii '70. Limbajul personajelor sale este compus din clișee, banalități, proverbe sau chiar tăceri incomode. O profundă criză emoțională le inhibă comunicarea articulată, dând cuvântului un rol de apendice al ființei. Kroetz creează un realism stilizat și necruțător, care, în cazul de față, modelează trei episoade compacte și verbalizate diferit.

Montarea Gianinei Cărbunariu este inegală ca valoare, ca urmare a structurii sale fragmentare. Conștient sau nu, regizoarea s-a slujit de trei modalități succesive de semnificare: falsul naiv al imagini-șoc, acumularea de elemente într-o structură de tip fabulă și, în fine, monologul clasic, obositor de explicativ.

Episodul întâi: o femeie tânără călătorește într-un compartiment de tren, cu bebelușul în brațe, spre orașul în care trăiește tatăl copilului. Banal: ea este o muncitoare săracă, copilașul este din flori, tatăl este un bărbat ca toți ceilalți – înșurat.

Monologul ei este perfect frontal, aparent naiv. Cu o mișcare calculată și bruscă, trupul copilului cade, în mâna femeii rămânând capul artificial cu șuvițele blonde. Istorisirea devine un joc malign cu țeasta din cauciuc, al unei fetițe ce are un plan de supraviețuire într-o lume a bărbaților. Pe muchie de cuțit, Maria Obretin joacă în cheia inocenței trucate, a codițelor de ingenuă.

Al doilea episod: o funcționară trăiește singură într-o cameră de trei metri pătrați. Pentru a supraviețui în spațiul dat, omul are nevoie de ordine. Dar ordinea se transformă în pedanterie, pedanteria în ritual domestic, ritualul ia forma robotizării.

Claustrarea (autoimpusă, așa crede) păstrează toate rudimentele unei activități normale, amputată cu bisturiul dezumanizării. A mânca este necesar și meschin; îmbrăcatul are un iz de frustrare erotică; cititul se reduce la răsfoirea cataloagelor de produse din supermarket; un goblen neterminat este o expresie artistică, spălatul vaselor este o împărtășanie.

Evadarea cere imaginație, dar imaginația este sufocată de obsesia conservării substanței. Nici un gând, nici un gest, nici un strop de șampon de vase nu trebuie risipit. Există însă ceva ce nu poate fi pus în ambalaj vidat: muzica. Camera femeii este, de fapt, un radio supradimensionat, care transmite în permanență melodii de vinil, romantioase, puțin ridicole. Femeia se sinucide, luând un pumn de pastile, în timp ce cântecul devine asurzitor. Coca Bloos oferă un recital de excepție. Fără nici un cuvânt și fără pantomimă, ea dă măsura acelei violențe subterane ce traversează spectacolul Gianinei Cărbunariu de la Teatrul ACT.